

Лірична драма І.Франка «Зів'яле листя» — це шедевр поетичної майстерності. Глибокий ліризм проникає в саму композицію книги. Пісні її — це три «жмутки» зів'ялого листя. Розповідаючи про муки свого нерозділеного кохання, герой ніби розриває жмуток за жмутком, розкидає зів'яле листя своїх пісень, щоб воно, підхоплене вітром, щезло безслідно.

Долаючи власну душевну травму, І.Франко зміг піднятися над нею, глянути на факти особистого життя очима художника, об'єктивізуватися від них. Ліричні пісні «Зів'ялого листя» він сам назвав найсуб'єктивнішими з усіх, що з'явилися у нас з часу автобіографічних поезій Т.Шевченка, але «найбільш об'єктивними у способі малювання складного людського чуття».

Перший жмуток (1886-1893)

« [Не знаю, що мене до тебе тягне...](#) »
« [Не боюсь я ні бога, ні біса...](#) »
« [Раз зійшлися ми случайно...](#) »
« [Твої очі, як те море...](#) »
[Не надійся нічого](#)
« [Я не надіюсь нічого...](#) »
« [Безмежнеє поле в сніжному завою...](#) »
« [Не минай з погордою...](#) »
« [Я не кляв тебе, о зоре...](#) »
« [Я не жалуюсь на тебе, доле...](#) »
[Епілог](#)

Другий жмуток (1895)

« [Полудне](#) »
« [Зелений явір, зелений явір...](#) »
« [Ой ти, дівчино, з горіха зерня...](#) »
« [Червона калино, чого в лузі гнешся?](#) »
« [Ой ти, дубочку кучерявий...](#) »
« [Я не тебе люблю, о ні...](#) »
[В вагоні](#)
« [Чого являєшся мені...](#) »
« [Отсе тая стежечка...](#) »
« [Якби знав я чари, що спиняють хмари...](#) »
« [Що щастя? Се ж ілюзія...](#) »
« [Як почувеш вночі край свого вікна...](#) »
« [Сипле, сипле, сипле сніг](#) »

Третій жмуток (1896)

- « [Покоїк і кухня, два вікна в партері...](#) »
- « [Я хтів життю кінець зробиць...](#) »
- « [Тричі мені являлася любов](#) »
- « [Надходить ніч. Боюсь я тої ночі!](#) »
- « [Чорте, демоне розлуки...](#) »
- « [І він явивсь мені. Не як мара рогата...](#) »
- « [Матінко моя ріднесенька!](#) »
- « [Пісне, моя ти підстрелена пташко...](#) »
- « [Душа безсмертна! Жить віковічно їй!](#) »